

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

7. ČERVNA 2020

Z obsahu:

Tajemství stvoření

Katecheze
papeže Františka
z 20. května 2020,
Řím, knihovna
Apoštolského paláce
- strana 2 -

Blahoslavená Anna od sv. Bartoloměje

Libor Rösner
- strana 4 -

Kardinál Sarah: Virus navrací Církev k počátkům

- strana 6 -

Z duchovního pokladu Alice Lenczewské (5)

- strana 7 -

Kardinál Sarah: Nelze přistoupit na Eucharistii za cenu profanace

- strana 8 -

Mše svatá a ty Z dopisu sv. Otce Pia Annitě R.

- strana 9 -

Nejkrásnější květ ráje (6)

Kardinál Alexis
Henri Marie
Lépicier O.S.M.

- strana 10 -

Modlitby členů Čestné stráže Nejsvětějšího Srdce

Ježíšova

- strana 13 -

Zobrazení Nejsvětější Trojice na středověké iluminaci

Blahoslavená Anna od sv. Bartoloměje

„Já mám hlas a ty, Anno, konání,“ říkávala sv. Terezie z Ávily bl. Anně od sv. Bartoloměje, jež se jí stala jednou z nejbližších osob zde na zemi. Annino konání směřovalo vždy a za všech okolností k plnění Boží vůle, k „naprostému odevzdání se dobrotivému Bohu, v jehož náručí se cítím tolik v bezpečí“, jak uvedla. A to navzdory četným útrapám, jež musela snášet. Bůh sám jí to v jednom vidění předeslal na úplně uschlém růžovém keři plném bílých a červených květů, kdy jí řekl, že růže nelze utrhnout, aniž by se poranila o trny. Jejich hrotů při trhání růžových květů okusila tato karmelitka hodně.

Anna se narodila 1. října 1549 na statku Navamorcuende, přináležejícím k vesnici Al-mendral de la Cañada, kterou najdete ne-daleko Ávily. Její rodiče Hernán García a María Manzanos byli rolníci uvyklí den-ní účasti na mši svaté. Celkem přivedli na svět sedm dětí, Anna byla šestá v pořadí. Jako desetiletá osířela a její výchovu pře-vzali starší bratři. Museli se ohánět, aby se uživil, Annu proto rovněž zapřáhli do práce a pověřili ji pasením ovcí.

Takto o samotě měla čas na přemýš-lení o všem možném a Bůh měl prostor pro působení v její nezkažené dětské du-ši. Už jako malá slyšela Anna hlasy, jež ovšem nebyly výplodem její fantazie, nýbrž návštěvami živého Boha v jejím nitru. Ve své prostotě zatoužila Anna po poustevnickém životě a získala pro tento plán i svou stejně starou sestřenicí Františ-ku. Dohodly se, že spolu utečou a v něja-kých nehostinných končinách začnou žít jako poustevnice. Oběma plán zmařil zá-sah jejich starších příbuzných, kteří jim v útěku zabránili.

V Anně však touha po životě v napros-té odevzdanosti Pánu neodumřela. Živi-la ji v sobě i nadále, zvláště poté, co se jí na pastvě zjevil sám Vykupitel a ujistil ji: „Já jsem Ten, jehož miluješ. Zasnoubím se s tebou.“ Potřebovala toto ujištění jako sůl, protože starším bratrům se už téměř po-dařilo zviklat ji v jejím rozhodnutí, pro-ti němuž se stavěli, ježto pro ni měli při-pravenou výhodnou manželskou partii.

Jedné noci – to už jí bylo 20 let – se Anně zdálo o klášteře sv. Josefa v Ávile. Bylo to zvláštní, jelikož jej nikdy před-tím neviděla, přesto měla jistotu, že jde právě o něj. Když o svém snu vyprávěla novému faráři ve farnosti, podle popisu poznal, že jde skutečně o tento karme-litánský klášter, kde už v té době půso-bila sv. Terezie od Ježíše. Slíbil jí, že do Ávily pojede a pokusí se u sester vyjed-nat její přijetí.

Terezie, představená konventu, však byla v době farářova příjezdu nadlouho pryč, měla totiž povinnosti v souvislosti se zakládáním jiných klášterů. Její zástup-kyně Marie od sv. Jeronýma ale neměla nic proti tomu, kdyby se Anna přišla uká-zat. Natěšená dívka si návštěvu ávilské-ho Karmelu musela vybojovat na starších sourozencích, které obměkčila až po vy-trvalých prosbách.

**Blahoslavená Anna
od sv. Bartoloměje**

Jaký musel být její údiv, když prvně spatřila budovu kláštera, která přesně od-povídala té z jejího snu. Sice o tom nemě-la pochyb, přesto jí však skutečnost, na kterou si mohla sáhnout, ohromila. Ná-vštěva doslova vysněného konventu mě-la ovšem omezené trvání – Matka Tere-zie pobývala stále mimo Ávilu, takže se Anna musela vrátit domů a vyčkávat na příhodnější čas.

Takřka rok trvalo její čekání, jež pro-bíhalo ve znamení ustavičných vnitřních bojů, jejichž úběžníkem byla otázka povo-lání k zasvěcenému životu. Sourozenci na-víc zkoušeli Annu přemluvit, aby se pře-ce jenom vdala, ale ona jejich naléhání odo-

lávala. V té době ji dokonce sklátila těžká nemoc, možná z nervového vypětí; ta kaž-dopádně pominula, když Anna se sebeza-přením navštívila 24. srpna 1570 poustev-nu sv. Bartoloměje. V listopadu téhož roku je už v ávilskému klášteře a v něm pozdě-ji obdrží řeholní jméno po tomto apošto-lovi. Nevadilo, že je analfabetka, součástí tereziánské reformy Karmelu bylo i přijí-mání nevzdělaných dívek, jež v roli laic-kých sester nacházely uplatnění v mnoha potřebných pracích, kterých v klášteře by-lo vždy pozeňnaně.

Přijata byla sv. Terezií „na dálku“, osobně se s ní seznámila až v květnu ro-ku 1571, kdy teprve Matka zakladatelka do Ávily přibyla. Od prvního okamžiku si padly do oka a vzniklo mezi nimi úžas-né duchovní přátelství, jedno z těch, jaká mezi sebou uzavírají světci. „Velká Tere-zie“ přilnula k dívce z venkova mateřskou láskou vpravdě až nadoblačných výšin. „Je to sestra laička, ale tak veliká služebni-ce Boží a tak rozumná, že mi prospěje víc než ostatní,“ napsala světice ve své *Knize o zakládání*.

Zvláště markantní je sblížení obou žen v posledních letech Tereziina života, kdy se od ní Anna téměř nehnula. Když převorka ke konci roku 1577 nešťastně upadla a zlo-mila si ruku, pomáhala jí Anna se všim, co bylo zapotřebí. Navíc se zranění neho-jilo a na Terezií začala stále zřetelněji do-léhat tíha let. Anna ji doprovázela při vizi-tačních cestách nebo při cestách do míst, kde měla založit nový klášter, a počet drobných služeb, které musela Matce předsta-vené prokazovat, rostl. Časem už Terezie nebyla s to ani se sama obléct. Vždy však měla nablízku starostlivou a stále ochot-nou rodačku z Navamorcuende, trpělivou a zbožnou bytost, připravenou udělat pro svou milovanou matku představenou, co jí na očích vidí... Časem ztratila Terezie i schopnost psát. Anna, ač dosud psát ne-uměla a například onoho 15. srpna 1572 při skládání řeholních slibů se podepsala

pouhým křížkem, se ve snaze vzít i tuto činnost na svá bedra podle textů psaných Terezii naučila psát, a to dokonce přesně jako ona. A tak psala dopisy i spisy diktované Terezii, třeba i dlouho do noci, kdy usnuvši matku představenou neopouštěla a dlela, podřimujíc, u jejího lůžka.

Nešlo „pouze“ o tělesnou podporu, je na místě vyzvednout i tu duchovní, kterou bl. Anna od sv. Bartoloměje sv. Terezii z Ávily poskytovala především v době, kdy byla tato světice vnitřně vyprahlá a navíc rozmrzelá z počínání některých karmelitek. Anna pro ni v těch dobách představovala pevný, viditelný pilíř, o nějž se mohla Terezie kdykoli opřít.

Jak velmi si Terezie Anny vážila, svědčí dopis zaslaný převorce jistého kláštera, která si jí stěžovala na jednu ze sester potýkající se s pokušeními a skrupulemi: „*Nedovol jí psát nikomu, pouze mně nebo sestře Anně.*“ Jak velmi přirostla Anna Terezii k srdci, svědčí její poslední chvíle na tomto světě: pobývala u její smrtelné postele celý čas a jen na okamžik odešla na pokyn přítomného kněze něco málo pojist. Takto na to vzpomíná sama Anna: „*Sotva jsem odešla, začala být světice neklidná a neustále se ohlížela ke dveřím. Otec se jí zeptal, zda mě má ráda, a ona nepatrným gestem přisvědčila. Zavolali mě proto nazpět. Jen co mě spatřila, usmála se, objala mě rukama a hlavu si mi položila na hrud'. Tak mi ji tam držela, dokud nezemřela.*“

Terezie Annu neopustila ani po smrti: zjevovala se jí, hovořila k ní, povzbuzovala ji na duchu. Tehdy Anna vypomáhala v kuchyni, ve špitále a vlastně všude, kam ji představená poslala. Žila životem obyčejné řeholnice, ve skutečnosti však neobyčejné, plné pokory, dobroty a bezedné duchovní hloubky – Tereziiin rukopis na ní byl zkrátka čitelný.

Co se Anniných vidění sv. Terezie týče, nejednalo se o jediná nadpřirozená setkání, jichž se Anně dostávalo. Jak jsme uvedli, už mnohem dříve se jí začal zjevovat sám Spasitel. Takto na jedno ze setkání vzpomínala:

„*Zjevil se mi Pán na kříži a hned prvními slovy, která mi řekl, vyhověl jednomu mému přání: Chtěla jsem vyzvědět, zda žízeň, kterou trpěl na kříži, byla žízeň přirozená. Řekl mi: »Má žízeň byla jen žízň po duších; je na čase, abys o tom uvažovala a vydala*

se jinou cestou než dosud.« A ukázal mi všechny své dokonalé a úžasné ctnosti, kterých jsem se až polekala, poněvadž jsem se cítila tuze daleko od takovéto úžasné krásy a dokonalosti. Potom Pán zmizel a zanechal mé srdce celé zraněné svou láskou a rozjímáním o kříži, na němž visel tak zraněný z lásky k duším. Toto jeho projevení přizně mi v duši zůstalo natolik živé, že ve mně bylo dnem i nocí.“

Jindy se jí Ježíš zjevil velmi smutný: „*Na levé rameno mi položil svou svatou ruku. Byla to jeho pravice a byla tak těžká, že to nelze vyjádřit. Svěřil mi pak důvod svého smutku: »Podívej se, kolik duší hyne, pomoz mi!« A ukazoval mi Francii tak, jako bych tam sama byla, v níž miliony duší hynuly vinou bludných nauk.*“

Na toto vidění si dozajista vzpomněla v roce 1604, když spolu s dalšími sestrami přijela do Paříže, aby zde založily první karmelitánský klášter na území Francie. Přenesení ducha Karmelu za hranice Španělska s sebou pro Annu přineslo jednu zásadní změnu – přestala být konvrškou. Sice se tomu zpěchovala, ale až do chvíle, kdy jí bylo jasně řečeno, že jde o přání představených. Anna, vázaná slibem poslušnosti, musela uposlechnout a na znamení věčných slibů přijmout černý závoj.

Nyní již představeným nic nebránilo, aby Annu v lednu roku 1605 jmenovali převorkou nově zřízeného Karmelu v Pontoise. Byla hozena do vody a musela plavat, jak se říká – francouzsky uměla sotva pár slov, dosti bíděně četla, ale byla tu její osobnost odrážející ducha Matky zakladatelky a účinkující tak, že si jí sestry zamilovaly. Cítily z ní lásku a opravdovost, vřidnost, takt, schopnost přistupovat k ostatním přesně podle jejich dispozic a stupně duchovního vývoje. Podobná situace nastala, když přesídlila do pařížského kláštera – opět by se mohlo zdát, že jí její nedostatečné vnější předpoklady přede diskvalifikují, jenže Anna si své duchovní dcery získala svým nádherným lidstvem, z něhož vyvěrala do daleka svatost. Žel, do času. Na vině byla pochybná národnostní revnivost.

Někteří lidé se obávali toho, že Anna ve Francii bude mít tendenci poddávat své duchovní dcery poslušnosti španělských karmelitánů, kdyby oni přibyli do Francie. (Pravda je, že Anna vůbec neuvažovala o tom, že by sama byla podřizena

někomu jinému než španělským karmelitkám; nicméně je na pováženu, kolik zla dokázala nadělat tato z dnešního pohledu malicherná záminka k vyhlášení války tak ctnostné řeholnici.) A protože se jim tato představa přčila, začali proti ní jednotlivé sestry štvát – je prý cizinka, která nerozumí Francouzům a která by v sladké Francii chtěla s pomocí svých krajanů zavádět pověstnou tuhou španělskou disciplínu. (Zde se svým způsobem nemýlili, šlo však výhradně o Anninu snahu zachovávat ideál karmelitánského života zavedený Terezii.) Ne vždy se jim podařilo sestry proti Anně poštvat, avšak většinou byli úspěšní. Tak ovlivněné řeholnice se jí začaly vyhýbat, ba dokonce s ní ani nemluvíly, a pokud ano, tak jenom na popud z vyšších míst, aby jí do očí vyčetly všechny její nedostatky. Jeden z francouzských kněží Annu dokonce osočil z toho, že v sobě nosí ďábla a nenávisť ke všemu francouzskému.

Není divu, že Anna prožívala těžké, přetěžké časy, v nichž neměla nouzi ani o pocity nemožnosti dosáhnout spásy a opuštěnosti Bohem. Podepsalo se to i na jejím zdraví, v jednu chvíli se dokonce její lékař obával nejhoršího a důrazně kladl sestrám na srdce, aby o Annu dbaly, jestli nechtějí, aby zemřela.

Když jí některé ze spřízněných řeholnic radily, aby raději odešla zpět do Španělska, odmítla, Kristus ji přece žádal o pomoc s touto zemí. „*Nemůžu a nechci se vyhýbat kříži. I kdyby mě zabili - s takovým rozhodnutím jsem sem přišla. [...] Nemíním opustit to, co Pán vložil do mých rukou. Přišla jsem sem proto, abych trpěla, předtím jsem nevytrpěla nic,*“ odvětila jim. Odečteme-li prvních pár „tučných“ měsíců, musela tento kříž nést skoro tři „chudé“ roky, než byla v květnu roku 1608 poslána založit klášter v Tours.

Před sebou měla další tři roky na pozici převorky, tři roky, do nichž vcházela po předchozích neblahých zkušenostech s jistými obavami. Ty se ovšem ukázaly jako liché – snad proto, že Tours bylo na rozdíl od pařížské metropole mimo hlavní dění, její nepřátelé neměli potřebu proti ní brojit a díky tomu mohla Anna najít zase pokoj. Nevadilo zde ani její lpění na tereziánském modelu Karmelu, které bylo jedním z jablek sváru v jejím předěšlém působišti.

V roce 1611 se přesto raději uvolila Francii opustit a odebrala se do Flander. Po roce v Monsu odešla založit karmelitánský klášter v Antverpách.

Zde prožila Anna druhé jaro svého života. To první strávila po boku Terezie z Ávily († 1582), jejíž beatifikace v roce 1614 a kanonizace v roce 1622 ji naplnily bezmeznou radostí. V Antverpách se stala matkou nejen sester karmelitek, ale všech, kdo k ní přicházeli. Annina náruč byla totiž doširoka otevřená všem žadatelům o modlitbu, duchovní radu či almužnu. Lidé ji opravdu milovali a ona milovala je, vážili si jí, psávali jí s prosbou o radu i z biskupských a hraběcích paláců.

Anniny modlitby měly úžasnou moc, prosil ji o ně sám papež Pavel V. Dvakrát od Antverp odvrátily nebezpečí zničení protestantskými vojsky. Nejsou to prázdná slova – o modlitby tváří v tvář smrtelné hrozbě u Anny žadonilo celé město včetně městské rady a arcivévodkyně Alžběty Kláry Evženie, jež se nechala slyšet, že jí

„antverpský hrad nedělá žádné starosti, protože zde žije Matka Anna od sv. Bartoloměje, která je zárukou silnější obrany než jakékoliv armády, které bych mohla nasadit“.

Po dvojím vymodlení záchrany začali lidé Anně říkat „Osvoboditelka Antverp“.

Prožívání Boží lásky nabíralo u Anny na intenzitě, „byla jsem touto láskou ze všech stran tak proniknuta, že kdyby ji Bůh netlumil, asi bych zemřela“. Jindy zase zaznamenává: „Ukazuje duši, že důvodem jeho smrti byla láska. Jakmile člověk dospěje k tomuto prožitku, není už schopen to snést a říká: »Ó Pane, uchvat' mé srdce!« nebo: »Chtěla bych být celá strávena a vůbec ne být, chtěla bych, abys byl ve všech tvorech ještě úžasněji a já byla zničena a strávena v Tobě.« Tento způsob lásky nedokážu vysvětlit. Nelze slovy vyjádřit, jak se duše v Boží přítomnosti rozplývá a jak se jí zdá, že je nucena říci: »Ty, Pane, buď a já ať se dočista rozplynu.« Kde je opravdu láska, tam člověk říká nesmysly a působí pomateně, dá-li se to tak říct.“

Láska byla u Anny po celý její život, a to tak, že pro mnohé bylo její jednání nepochopitelné, neuchopitelné. Ne tak pro Církev svatou, která ji na důkaz pochopení jejího „pomateného působení“ ústy papeže Benedikta XV. prohlásila 6. května 1917 za blahoslavenou – téměř 300 let po jejím skonu, který nastal 7. června 1626.

* * *

Když se pomalu chýlila ke svému konci II. světová válka, hrozilo Antverpám opět celkové zničení. Tehdy se Antverpští obrátili s prosbou o pomoc na tu, se kterou už měli v tomto směru dvojí dobrou zkušenost. Vyzývali bl. Annu od sv. Bartoloměje, na dveře svých domovů vylepovali její podobiznu, jiní si ji připínali na hrud'. Záhy mohli zase vzdávat dík „Osvoboditelce Antverp“ – město bylo proti všem předpokladům zachráněno.

Kardinál Sarah: Virus navrací Církev k počátkům

Příliš často chtěla Církev dokazovat, že „z tohoto světa“, a věnovala se všeobecně schvalovaným věcem spíše než apoštolátu, říká guinejský kardinál Robert Sarah, stojící v čele Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. V komentáři publikovaném na stránkách francouzského deníku *Le Figaro* (19. 5. 2020) demaskuje, jak strach ze smrti, který se stal v těchto dnech jediným vodítkem sekulární společnosti, vede k zániku lidskosti. A hlas Církve, jenž má být hlasem naděje přesahujícím světskou dimenzi, před tímto sebedestruktivním pragmatismem příliš snadno kapituluje.

„Má Církev vůbec nějaké místo v epidemii, jež přišla ve 21. století?“ ptá se kardinál Sarah a pokračuje: „Na rozdíl od minulých století je většina lékařských služeb obstarávána státem a zdravotnickým personálem. Moderní doba má své sekularizované hrdiny v bílých pláštích – a vskutku jsou obdivuhodní. Nepotřebuje už houfy křesťanských dobrodinců, kteří by se starali o nemocné a pohřbívali mrtvé. Stala se Církev pro společnost zbytečnou?“

Virus Covid-19 navrací křesťany k počátkům. Ve skutečnosti Církev vstoupila do pokřiveného vztahu ke světu už dávno. Uprostřed společnosti tvrdí, že ji nepotřebuje, se křes-

tané snažili pedagogickými prostředky dokázat, že umějí být užiteční. Církev vystupovala jako vychovatelka, matka chudých, »odbornice v lidskosti«, řečeno slovy Pavla VI. A činila tak právem. Avšak křesťané poznenáhlu zapomněli na důvody této dovednosti. A nakonec zapomněli, že dokáže-li Církev pomáhat člověku, aby byl lidštějším, je tomu tak proto, že od Boha obdržela slova věčného života.

Církev se angažuje v boji za lepší svět. Právem podporuje ekologii, mír, dialog, solidaritu a rovnou distribuci bohatství. Všechny tyto zápasny jsou správné. Avšak mohou vést k zapomnění Ježíšových slov: »Moje království není z tohoto světa.« Církev má poselství pro tento svět jedině proto, že má klíče od jiného světa. Křesťané někdy nahlíželi na Církev jako na pomoc, kterou dal Bůh lidstvu, aby vylepšil jejich život na této zemi. A nechyběly jim k tomu důvody, protože víra ve věčný život vskutku dává světlo k správnému způsobu života veездеjším světě.

Virus Covid-19 odhalil záluďnou nemoc, která Církev pohlcuje: domněnku, že je »z tohoto světa«. Chtěla se cítit legitimně v jeho očích a podle jeho kritérií.

Avšak vynořila se radikálně nová skutečnost. Triumfující modernita se zhroutil

při setkání se smrtí. Tento virus odhalil, že navzdory všemu pojišťování a zabezpečování zůstává svět ochromen strachem ze smrti. Svět může vyřešit zdravotní krizi. Překoná jistě také krizi ekonomickou. Nikdy však nevyřeší tajemství smrti. Odpověď má jedině víra.

Podívejme se na tuto věc velmi konkrétně. Ve Francii, stejně jako v Itálii, se stala klíčovým bodem otázka domovů pro seniory. Proč? Protože otázka smrti vyvstala přímočaře. Měli by být jejich staří obyvatelé uzavřeni ve svých pokojích, vystaveni riziku, že zemřou v zoufalství a osamění? Nebo by měli spíše zůstat v kontaktu se svými rodinami s rizikem, že zemřou na virus? Nevěděli jsme, jak odpovědět.

Stát, ponořený do sekularismu, jenž se principiálně rozhoduje k ignorování naděje a vykazování kultu do privátní sféry, byl odsouzen k mlčení. Jediným jeho řešením je uniknout fyzické smrti za jakoukoli cenu, i kdyby to znamenalo smrt morální. Odpověď by mohla přinést jedině víra: doprovázet staré lidi k pravděpodobně smrti v důstojnosti a především v naději na věčný život.“

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 21. 5. 2020

PRÁZDNINOVÁ ČETBA

ZÁHADA HLAVOLAMU

Jaroslav Foglar • *Ilustroval Jiří Grus*

Odpovědný redaktor Petr Eliáš

V temných Stínadlech se cosi dalo do pohybu! Klub Rychlých šípů – Mirek Dušín, Jarka Metelka, Jindra Hojer, Červenáček a Rychlonožka – u toho nesmí chybět! Když chlapi poznají příběh zámečnického učně Jana Tleskače, podniknou nebezpečnou výpravu na nepřátelské území, kde je ukryt plán létajícího kola. Ten má být schovaný v kovovém hlavolamu zvaném ježek v kleci. Rychlé šípy to však nebudou mít jednoduché. Stínadlům totiž vládne drsná organizace Vontů... První díl stínadelské trilogie. Součástí knihy je také luštitelská soutěž *Poselství ze Stínadel*. Pro čtenáře od 9 let.

Albatros ve společnosti Albatros Media a. s. • Deváté samostatné vydání • Váz., měkké desky z kartonu, 170x221 mm, 256 stran, 349 Kč

STÍNADLA SE BOUŘÍ

Jaroslav Foglar • *Ilustroval Jiří Grus*

Odpovědný redaktor Petr Eliáš

Po několika měsících klidu jsou Stínadla opět v pohybu. Nečekaná zpráva o znovunalezeném ježku v kleci spustí smršť nových událostí, vontské hnutí ožije a schyluje se k volbě Velkého Vonta. Pro všechny z okolních čtvrtí tak začíná být ve Stínadlech opět nebezpečno. To nemůžou Rychlé šípy nechat bez povšimnutí a samy se pouštějí do pátrání po hlavolamu. Chtěly by totiž získat plánek létajícího kola, který je v něm ukrytý... Druhý díl stínadelské trilogie. Součástí knihy jsou také omalovánky *Obrázky ze Stínadel*. Pro čtenáře od 9 let.

Albatros ve společnosti Albatros Media a. s. • Sedmé samostatné vydání • Váz., měkké desky z kartonu, 170x221 mm, 272 stran, 399 Kč

ZNAČKY NA PRÁZDNINOVÉ CESTĚ

Podle F. Lelotta přeložila a upravila PhDr. Věnceslava Fišerová

Na všech našich silnicích jsou dopravní značky, které ukazují bezpečnou cestu. Prostřednictvím krátkých úvah nad 21 dopravními značkami tato brožurka chce být dětem dobrým průvodcem na prázdninové cestě. Ukazuje, co je dobré dělat, čeho se vyvarovat, přivádí k modlitbě. I proto brožurka v závěru obsahuje krátké modlitby za rodiče, za kamarády, za vlast – jsou zpracovány podle P. Ferdinanda Neubauera.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

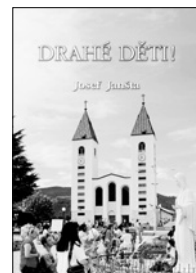
Druhé, doplněné vydání

Brož., A6, křídový papír, 44 stran, 56 Kč

DRAHÉ DĚTI!

Josef Janšta

Podivuhodný příběh ze života o tom, co se děje v jednom malém městečku v Evropě a co tam prožil sám autor. Je napsaný pro větší děti, ale i pro dospělé, protože svět dětí a dospělých se prolíná. Na tom místě mohou najít pomoc děti, které ztěžka usínají, protože nevědí kvůli nesvárům, kde budou usínat zítra. Na tom místě dochází k obrácením a uzdravením. Přesto je mnozí míjejí, protože o něm nevědí ani nevěří, že se zde mohou dít tak velké věci. Bůh jistě působí vždy a všude, ale jsou místa zvláštním způsobem požehnaná, zvláště když odtud stále znovu zaznívá: „Drahé děti!“ Kdo zná, ví... Kdo nezná – pro toho bude lépe, když se s tímto místem seznámí při četbě této knížky.

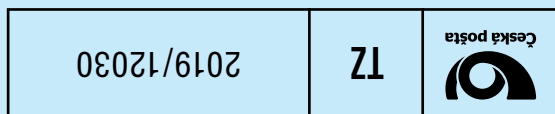
Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., A5, 104 stran + 14 stran barevné obrazové přílohy, 129 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, společnost, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 005333866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bůdy v oblasti víry a mravi. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz); e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky@maticecm.cz; e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.